

[Finansministeren.]

ændringsforslag, som betyder uændrede satsers i forhold til udskrivningsloven for indeværende skatteår.

Jeg forstår, at de to ærede ordførere for venstre og de konservative, de ærede medlemmer hr. Foged og hr. Poul Møller, under denne anden behandling har været en del optaget af at give regeringen ansvaret for, at de væsentlige opgaver, som både regeringen og folketinget har haft og vel stadig væk har, ikke er blevet løst fuldt ud endnu. Jeg tror, at det ærede medlem hr. Foged anvendte udtrykket, at det skyldtes kluntethed i oplægget, og det ærede medlem bevægede sig endda så vidt, at han påstod, at regeringen havde — jeg tror, det ærede medlem brugte udtrykket: famlet sig frem i tåge, så man nu stod på et sted, hvor man end ikke vidste, hvor man var. Det var i hvert fald udtryk af lignende art, det ærede medlem brugte.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at det forekom mig, at ikke mindst det ærede medlem selv gav udtryk for at være i nogen tågetilstand på de områder, det her drejer sig om, og særlig når det ærede medlem ville hævde, at der ikke forelå et virkeligt oplæg eller et udspil fra regeringens side. Man kan skælde mig ud, og man kan skælde regeringen ud for, at de to forslag til løsning af vore økonomiske problemer, der har foreligget, er kommet for sent frem, og man kan bebrejde os, at folketinget har haft for kort tid til virkelig at arbejde med disse to forslag. Herom har vi allerede ved første behandling ført en debat, og jeg skal ikke her gentage forklaringen på, hvorfor situationen kom til at ligge sådan, og på den sene fremkomst af forslagene, som også jeg allerede dengang beklagede.

Der er to ting, som netop i denne forbindelse står fast, som jeg gerne vil sige et par ord om, og som de to ærede ordføreres megen talen uden om de virkelige problemer, sådan som de foreligger for vor økonomi, ikke kan rokke ved. Det første er dette, at regeringen i hvert fald mødte med forslag,

som, hvis de var blevet gennemført nu, og — lad mig føje til også på baggrund af de udtalelser, der er fremkommet i formiddags om forskellige muligheder og konstellationer for, hvordan disse ting kunne klares — hvis de var blevet gennemført med en forholdsvis bred tilslutning i folketinget, hvilket så omfattende regler i vor beskatningslovgivning efter min mening bør have, så havde disse 2 forslag løst de økonomiske problemer, som vel alle erkender bør løses og løses snart. Forslaget til en omsætningskat kunne efter min mening give den stramning i aktiviteten, som er nødvendig herhjemme i øjeblikket. Forslagene gav ikke alene mulighed for at opnå det overskud på statsbudgettet, som jeg stadig væk må betragte som en absolut nødvendighed, ikke mindst med henblik på at bremse forbrugsstigningen, men det gav herved også mulighed for at lette presset på vort valutaforbrug og bane vej for en nedsættelse af det høje renteniveau herhjemme.

Forslagene gav endvidere mulighed for allerede nu at gennemføre betydelige lettelser i de indkomstskatteskalaer, som efter det foreliggende forslag til udskrivningslov — som nødvendigvis må gennemføres inden 1. april — vil bevirke, at indkomstskatterne stiger med i alt fald mere end de 600 mill. kr., hvilket også har været omtalt under debatten her. Det var det ene. Men for det andet står det fast, at netop de to oppositionspartier, der ikke har ment, at regeringen var kommet med det rigtige oplæg, ikke selv er mødt med alternative forslag, som virkelig kunne erstatte regeringens oplæg og løse de opgaver, som regeringens oplæg efter min mening absolut kunne have løst.

Man har under udvalgsarbejdet efterlyst et forslag fra regeringen til nedsættelse af statsudgifterne ved gennemførelse af besparelser. Jeg tror, det var det ærede medlem hr. Poul Møller, der særlig bebrejdede den højtærede statsminister, at denne først søndag eftermiddag mødte frem i udvalget — jeg tror, det ærede medlem sagde: endda